

FRAM KAMERATER!

NOVEMBER 1981.

STÅR VI OG FAST OG SER IKKE AT DE SOM ROPER HØYEST OM FRED
ER DE SOM FORBEREDER TIL KRIG?

KAST DERE INN I DEBATTEN!

STYRK SOLIDARITETSARBEIDET!

TARIFFOPPGJØRET 1982:

Tariffoppgjøret i 1982 kommer til å bli en hard kamp. For første gang siden 1974 vil vi få et forbundsvist oppgjør, med de mulighetene det gir for streikekamper mellom arbeidere og kapitalkrefter.

Blandt mange fagorganiserte er det voksende vilje til å ville ta igjen endel av det som er tapt i løpet av de siste åra. Den motstandsgnistene som tentes ved innføringa av taket på lønns- og glidninga med ca 60.000 i politisk streik og i 'Bryne-opprøret' er ikke slukka, og den kan slå ut i en større flamme til våren.

Dette gjør tariffoppgjøret 1982 til en viktig politisk oppgave for AKP(m-l). Vi bør allerede nå begynne å jobbe mye med denne saken, og innstille oss på at det blir en av de aller viktigste oppgavene for partiet til våren.

Det er åpenbart at borgerskapets suksess med sin lønnsnedslagslinje i stor grad må forklare med arbeiderklassens relative svakhet. Den aller viktigste svakheten ligger i at borgerskapet gjennom LO- og forbundsledelsene har kontroll over de sentrale organer i fagbevegelsen. Dermed blir også borgerskapets politikk propagandert aktivt innad i fagbevegelsen.

Vår viktigste oppgave i samband med dette oppgjøret blir å utvikle og organisere de kreftene som etterhvert begynner å øve motstand mot borgerskapet. Dette må gjøres både ved at vi systematisk sprer vårt syn på tariff- og inntektspolitikken, ved å avsløre borgerskapets propaganda og forklare utbyttinga, men også ved at vi organiserer og samler motstanden slik at den kan få best mulig slagkraft.

Men samtidig er det klart at det ikke kan føres effektiv kamp mot borgerskapet, uten at vi også fører kamp mot LO-ledelsen, mot arbeideraristokratiet og mot opportunisten innafør arbeiderklassens egne rekker. Det betyr at vi i samband med dette tariffoppgjøret må satse mye på å gjenreise den politiske striden i arbeiderklassen. En smidig fronttaktikk og -samarbeid med de kampvillige kreftene innafør fagbevegelsen, må derfor forenes med en klar markering av partiets politikk for arbeiderklassen. På den måten kan tariffoppgjøret 1982 også gi varige og strategisk betydningsfulle resultater for den norske arbeiderklassen.

For DSAU, Finn.

HVA ER SITUASJONEN I TR. HEIM JA METALL? LØSER VI MED TIDA?

Avdeling 12 har godt og vel 4000 medlemmer, fordelt på 80 klubber.

I de største klubbene, Siemens Nobø finnes det knapt noen organisert virksomhet fra vår side. Vi har virksomhet i tradisjonelle jernarbeider yrker, skipsbygging og verkstedindustri. I klubbssammenheng ser det ut til at vi klarer oss bra politisk der hvor vi har folk.

Dette gjenspeiler seg også en del i avdelinga, hvor det i hovedsak møter folk som er politisk engasjert eller sitter i ledelsen fork lubber. Det møter mellom 30 og 90 medlemmer på møtene. I styret i avdelinga sitter en organisert og en sympatisør, av de 13 medlemmene, og den politiske skillelinja går omtrent på 60/40% i vår disfavør.

I hovedsak får vi gjennom en bra politikk i avdelinga, f.eks forslag til tariffoppgjøret ref i KK.

-Men er dette fordi vi har ei godt organisert gruppe med til enhver tid gjennomført og god politikk eller er det fordi AP/SV/NKP ikke har særlig god organisering og spriker i alle retninger. Jeg mener det siste er hovedårsaken til at vi klarer oss bra.

Hva er iferd med å skje.

AP har gjennomgått en stagnasjon/tilbakegang som har redusert "Jernlaget" med 50%, til ca 60 medlemmer. -men hvor lenge vil dette vare. L. Skytøen har allerede begynt å mobilisere en ny "fei dem ut" kampanje, og hvor er det blitt av den andre halvparten av "Jernlaget"? En del dukker opp som aktive talsmenn for SV, hvilket betyr at de nå har talsmenn i styret og klubbformenn for hvertfall 2 store bedrifter. Blant ungdommen er det dukka opp en ny aktiv

kjerne av hva? Jo, av NKP'ere, og de er godt organisert til og med.

Dette betyr etter min mening at vi kommer til å få store problemer med å beholde våre posisjoner og også å få gjennomført vår politikk på avdelingsplan.

Jeg mener valget gir oss et varsko om at vi på arbeidsplassene har lagt alt for liten vekt på å organisere oss og våre tilhengere omkring akp's politikk. For liten vekt på rekruttering.

Fraksjoner mangler over hele linja, dvs det er gjort forsøk på å etablere en fraksjon på avdelingsplan, men det er et ganske dårlig forsøk.

**ANNONSE!
FAGLIG BULLETTIN FÅES PÅ
OKTOBER, KOSTER KR. 10,-**

KAMPEN MOT HØYREAVVIKET ER IKKE SLUTT!

Betydninga av å fortsette linjekamp

Siden valgkampen starta, har det blitt en god del roligere omkring kampen mot høyreavviket i partiet. Betyr det at linjekampen er avslutta? - Jeg tror det vil være en alvorlig feilslutning å trekke en slik konklusjon. For-sjøl om vi ikke bevisst utvikler høyre- eller venstreavvik, lever partimedlemmer og ledelse under et konstant samfunnsmessig press som aldri lar oss være i fred med "reine" linjer. Vi vil alltid ha tendenser til å vakle-til høyre eller til venstre. Vårt eget årsmøte og Landsmøte oppsummerte at høyre var hovedfaren for partiet. Dvs at partiet å perioden hadde gjort alvorlige feil av høyrekarakter både i politiske, organisatoriske og teoretiske spørsmål. Enigheten om høyrefaren ble utvikla gjennom ca. ett års politisk kamp. I starten av diskusjonen var mange uenige. Men gjennom diskusjon og undersøkelser/studier kom vi på årsmøte i vårt distrikt i fram til enstemnighet om at høyre var hovedfaren (En person mente det var feil å kalle det "revisjonistisk høyreavvik"-men enig i at høyre). Partiledelsen har gjennom organisatorsk arbeid og politiske diskusjoner og studier ført kamp mot høyre. Vi har hatt en betydelig massebevegelse i partiet omkring saken. Men-bevegelsen har hatt en tendens til å stagnere. Betyr det at vi kan oppsummere at høyre ikke lenger

er hovedfaren? Eller -betyr det at vi ubevisst slakker av på linjekampen? Jeg mener det siste er tilfelle. Ettersom menning står høyrelinjer fortsatt sterkt på viktige områder. Slakker vi av på kampen mot høyre-kan vi med sikkerhet vite at den borgerlige innflytelse øker og disse for å store avvik er tilstede.

Hvor står høyre sterkt i dag?

Pål Steigan ga i sin Beretningsinnleggning på Landsmøte bl.a: "Derfor må årsåkene nettopp være å finne i samfunnsmessige forhold..."-og han peker bl.a på: "Den massive påvirkninga fra borgerlig ideologi..." og "Den massive påvirkninga ideologisk offensiven fra Sosialimperialismen". Hvor står denne påvirkninga og presset særlig sterkt i dag? Jeg oppfordrer kameratene til å undersøke dette spørsmålet, men vil sjøl trekke fram tre områder som jeg lurar på:

- Krig-fredsspørsmålet
- Faglige linjer for kamp
- Liberalisme.

Jeg vil ikke her gjøre ei større analyse av disse tre forholda, men peke på noen poeng:

Krig-fredsspørsmålet.

Valgkampen viste at SV hadde stor framgang bl.a pga si linje i "krig-fredsspørsmålet". Dette har stilt oss overfor et sterkt ideologisk press: Innholdet i dette presset er -nedtone betydninga av eget forsvar -nedtone faren fra Sosialimperialismen -nedtone betydninga av 3.verden

-redningsbetryninga
imperialismeteorien og gjøre seg-fred
spørsmålet til et spørsmål om statsled
eres vilje eller uvilje

Samtidig som vi har sette hvordan
den revisjonistiske massebevegelsen har
grepet og seg, har ikke vi evna å starte
en motoffensiv. I dag er situasjonen et
ter min mening slik i partiet at mange
troer at garantier fra imperialistiske
supermakter betyr noe, at mange tror
at Sovjet er mindre aggressiv enn USA,
at mange tror at den revisjonistkontro-
lerede fredsbevegelsen er åpen for en
diskusjon og villig til å stille opp
med en plattform som er mot begge
supermaktene.

Min påstand er altså at på dette vikt-
ige politiske område står vi under et
sterkt politisk press og vi har sterke
tendenser til å bryte av for revisjo-
nisme.

Realistiske linjer for kamp.

Kampen mot økonomisme har vært rela-
tivt vellykket til nå. Stadig får ser
klart hvordan vi har tendenser til å
nedtone den revolusjonære propagandaen
og partibygging. Men-et annet område er
mindre diskutert: Det gjelder våre

Linjer i faglig kamp.

Kan det være mulig at vi på dette område
unngår det harde presset fra arbeider-
aristokratiet og borgerskapet uten at
det får virkninger?

-Er det bare tilfeldig at vi svært
sjelden hører om streiker eller aksjoner
der AKP-ere leder fagforeninga eller
klubben?

-Stemmer det som enkelte forteller at
faglige tillitsmenn får betydelige for-
deler v/kurs, friere arbeidssituasjon,
ekstrainotekter m.m?

-Er det riktig at klubber og for-
eninger vi leder ikke tar alvorlig
på å mobilisere massene på medlems
møter og diskusjoner? At like m
er passive i fagforeninga som under
Sosialdemokratene?

-Er det riktig at vi er så redde
å miste lederposisjoner, at vi har
alvorlige tendenser til å vike til
høyre i styrediskusjoner-eller lar
være å ta opp brennbare ting av re
for å bli nedstemt?

Jeg har ikke noe klart svar på di-
sakene, men enkelte undersøkelser
har gjort tydelig på et presset på
eren på dette område, for oss til
vike unna. Stemmer det?

Liberalismen

I denne korte, men klare artikkelen:
liberalisme (Se skrifter i Utvalg)
er småborgerkapets egoistiske,
egoistiske natur, som skyver sine
interesser i forgrunnen og revolu-
ens interesser i bakgrunnen".

(Artikkelen anbefales!)

I partiet er det fortsatt et stor
problem at mange viser lite ansv-
pålagte oppgaver. Det gjelder enke-
kamerater som lag og utvalg. Plane
ikke lagt og fulgt. Avtaler svikte
dette har blitt skapt nye ekstraar
for kamerater som jobber med orga-
sjon og økonomi.

Vi greier ikke å øke partiets stu-
kraft betydelig uten at disiplin-
styrkes. Dette har vært et av v
sterkeste kort i forhold til bor-
lige partier. Vi må ikke spille de
bort. Liberalisme er et ideologisk
spørsmål. Det kan stydes og det
kan bekjempes! Lykke til! Leif.

REAGEN VERDENS FIENDE NR. 1?

Etter å ha mottatt og gjennomgått over 50% av lagas rapporter fra diskusjonen om forsvarspolitik, peker det seg ut 2-3 sentrale problemstillinger som går igjen i bortimot 100% av rapportene.

I nesten samtlige avdelinger er det kamerater (i enkelte avd. et flertall) som er uenig i partiets linje om "trinnsvis" utmelding av NATO. Ei linje som bygger på en prinsipiell NATO motstand og som foreslår som et nødvendig førsteskritt å melde Norge ut av NATO's kommandø system. Samtidig som dette kravet er knytta til en styrking av Norges konvensjonelle forsvar. Et anna innlegg i FK tar for seg dette spørsmålet og imøtegår kritikken.

Har USA imperialismen styrka seg?

I denne artikkelen skal jeg ta opp en problemstilling som ofte kommer fram i forlengelsen av kritikken mot partiets NATO linje. Det er en kritikk av partiets vurdering av og kamp mot USA imperialismen. En del kamerater ser ut til å ville ^{ut}vurdere vår analyse av Sovjet som den oppadstigende og mest aggressive supermakt. Ingen sier dette rett ut, men ~~mer~~mange trekker fram Reagens åpent reaksjonære politikk for å belyse økt amerikansk aggressjon og kritiserer partiet for å undervurdere dette. Det påstås bl.a. fra flere at Reagens politikk øker nødvendigheten av å reise kravet om full utmelding av NATO nå. Dette er jo absolutt ikke sensasjonelle tanker og burde egentlig ikke forbause noen. På den s.k. venstresida i Norge og ellers i Europa er det jo svært gangbar mynt å utrope Reagen til verdens fiende nr. 1.

Det hersker sjølsagt ingen tvil om Reagen adm. reaksjonære politikk. Vi har da også ganske entydig fordømt USA imp. forskjellige reaksjonære utspill og aggressive hensikter såvel i Latin-Amerika (El Salvador m.m.) som i Midt-Østen (Camp-David m.m.) og i Vest-Europa (utplasseringsvedtaket, neutronbomben m.m.) Det jeg stiller meg tvilende til er om Reagen administrasjonens politikk representerer noe kvalitativt nytt som påvirker styrkeforholdet mellom supermaktene og endrer vår analyse av verdenssituasjonen.

For å få svar på dette må vi stille spørsmålet om USA har styrka seg økonomisk, militært og om de har utvida interessesfæren sin. Jeg vil svare benektende på disse spørsmåla sjølom bildet ikke er helt entydig. Riktignok er ikke USA inne i den samme politiske krise som de var like etter nederlaget i Indo-Kina og Watergate, men det er et langt sprang derfra til å påstå at de er på offensiven. For å belyse dette grundig ville det kreve adskillig spalteplass, så jeg er nødt til å

begrense meg.

- USA har lagt "menneskerettighetene" på hylla i forholdet til Latin-Amerika og kjører mer aggressivt ut med støtte til Gorilla diktaturene, men resultatet er økt ~~motstand~~ motstand spesielt i Mellom Amerika. USA's politikk blir også kraftig fordømt av deres allianse partnere i ~~Yttre~~ vesten.

- Camp-David avtalen er blitt en hengemyr for USA's interesser. Forhandlingene mellom Israel og Egypt står i stampe og PLO står sterkere enn noen gang før.

- Forholdet til Vest-Europa er dårligere enn på svært lenge. USA ønsker å presse igjennom vedtaket om utplassering av nye atomraketter, men møter en sterkt økende motstand som går langt inn i flere europeiske regjeringer. Det positive i dette er sjølsagt større sjølstendighet i forholdet mellom Vest-Europa og USA. Det negative er den forsonlige holdninga til Sovjet som spesielt kommer til uttrykk i de sos. dem. og andre "venstre" partier.

- Reagan øker bevilgningene til militæret, men det skjer i en situasjon hvor USA gjennom flere år har sakka akterut i forhold til Sovjet. Reagens ensidige satsing på å øke atompotensialet vil dessuten ikke rokke ved Sovjets styrkeoverlegenhet av konvensjonelle våpen i Europa.

- Reagens økonomiske politikk med drastiske nedskjæringer på alt bortsett fra det militære har ikke gitt de ønskede resultater for Wall Street. "Børskrakket" for kort tid sia illustrerer dette. Samtidig så møter denne innstrammings politikken økt motstand fra den jemme amerikaner og Reagens popularitet er dalende. Reagens rentepolitikk har også bidratt til å skjerpe motsigelsen til de vest-europeiske regjeringene. Fordi investeringstakten har blitt kraftig redusert.

Konklusjonen må er altså at Reagens politikk ikke ~~er~~ ~~ikke~~ nødvendigvis gjør noen endring av vår analyse av verdenssituasjonen. Det jeg har inntrykk at enkelte kamerater gjør er å forveksle Reagens utilslørte reaksjonære politikk og taktiske "overtramp" med en aggressiv supermakt på frammarsj. Vi skal i denne sammenhengen heller ikke glemme påvirkninga av revisjonistenes verdensbilde. Men bildet av USA som en såra tiger, som riktignok kan vise klør, er ikke endra til et bilde av en tiger i fullt firsprang framover.

Reagen som president øker det faren for krig?

Pål Steigan uttalte noe sånt til KK like etter presidentvalget i USA. Mange vil vel underskrive den påstanden. Tilslutt i denne artikkelen vil jeg likevel trekke denne påstanden i tvil. I den sammenhengen tror jeg det kan være nyttig med en historisk paralell med fare for å under-vurdere denne metodens begrensninger.

Carter adm. blei kritisert fra flere hold for sin ettergivningspolitikk i forhold til Sovjet (sbl. a. fra Kina). Sjølom det var denne regjeringa som pressa igjennom utplasseringsvedtaket og foreslo produksjon av neutronbomba, ikke særlig prog. mao. Før 2. v. krig stod den britiske regjeringa med Chamberlain i spissen for en ekstrem ettergivningspolitikk i forhold til Hitler Tyskland. Denne politikken førte til at Tyskland kunne innlemme Østerrike, Tsjekkoslovakia m.m. i sitt stortyske rike uten at de andre stormaktene protesterte. Dette var resultatet av en politikk som dominerte Europa fra ikke innblandingspolitikken i forbindelse med den spanske borgerkrigen og før den tid. Hitler kunne altså uten fare for en konfrontasjon med de andre stormaktene sikre seg posisjoner og utbre sin makt og innflytelse før det uungåelige utbruddet av verdenskrigen.

Bersom USA skulle utvikle en lignende forsonlighet overfor Sovjet, ville ikke dette i enda større grad oppmuntre til og muliggjøre sovjetisk frammarsj og fortåettelse av linja med å ta ett og ett land? Påstanden min er altså at hvis USA imp. kvesser klørne og ikke opplever en langt sterkere svekkelse så vil det snarere utsette enn fremme krigen.

Tankegangen bak en slik påstand er at Sovjets imp. hensikter like lite som Hitlers blir tilfresstilt ved å ta ett og ett land. For når målet er verdensherredømme, så vil det uvilkarlig føre Sovjet inn i USA's interesse sfære. Et USA uten fotfeste i Midt-Østen eller med et NATO i oppløsning og et Vest-Europa i en slags tvungen nøytralitet på gli østover tilsier ikke bare en såra tiger, men en desperat tiger som er nødt til å handle eller gå til grunne.

Det finnes sjølsagt andre og langt mer positive utviklingsalternativer, som f.eks. et sterkt og uavhengig Vest-Europa med en egen kollektiv sikkerhetsavtale, men jeg frykter for at det er mindre sannsynlig.

Det jeg ser som en motvekt til denne tankegangen er en vurdering av den irrasjonelle faktor som ikke er uten betydning for krigsutbruddet. I denne sammenhengen ville det kanskje være naturlig å plassere cowboy-gangsteren Reagen sjølom jeg personlig tror det er en forenkling.

Dette siste er strøtanker som forhåpentligvis vil vekke debatt. Innlegg som imøtegår argumentasjonen i denne artikkelen vil bli motatt med takk. I seinere NRK vil jeg ta opp andre saker fra det innkomne materialet f.eks. atom oppruttinga, fredsbevegelsen og linja for folkekrig.

Olaf.

SVAR: TIL 'KOMMENTARER TIL "MATERIALE OM FORSVARSPOLITIKK". "

Innledningsvis vil jeg påpeke at jeg tviler sterkt på din påstand om at forfatterne av "Materiale..." har konstruert opp en opposisjon. Men sjølsagt er det mulig å være uenig i mye av "Materiale.." uten å ha de refererte meningene. Opps. av avd. diskusjonene vil vel oppklare dette: Reel eller opp-konstruert opposisjon. Derfor kan vi la det ligge foreløpig.

Du går inn for "Norge ut av NATO", uten at dette settes i sammenheng med ei styrking av den norske forsvarsevnen.

Partiet har klart slått fast sin prinsipielle motstand mot NATO. Det er en ulikeverdig allianse, den tjener primært USA. På lang sikt går vi inn for utmelding, mendet må skje i forbindelse med ei styrking av forsvaret. På kort sikt går vi inn for å gå ut av Kommandosystemet.

Du benekter ikke at medlemskapet vil ha en avskrekkende virkning overfor en angriper fra øst. NATO vil måtte støtte Norge ved et isolert angrep på Norge. Vi har altså valget mellom to onder: Den begrensede avskrekkingseffekten medlemskapet gir, eller vi kan gi opp dette vernet-~~ten~~ uten at vi har begynt styrkinga av invasjonssforsvaret. Ønsker du en situasjon som kan stille oss på linje med Finland?

Du spør om at vi stilltiende skal akseptere at sjølråderetten undergraves gjennom NATO-medlemskap, forhåndslagrang og USAs A-våpenstrategi for Norden. Saken er jo at partiet lenge har bekjempet disse angrepene på sjølråderetten. Men såvidt jeg kan forstå kan ei syeblikkelig utmelding som du går inn for bringe oss fra asken til ilden.

JONATAN

JULEMESSE

FOR

KLASSEKAMPEN"

LØRDAG 5. DESEMBER i
PRINSENS GT. 14, KL. 9⁰⁰ → 17⁰⁰

DET LAGES HANGETRE, FINE
TING. LAG NOE DU OGSÅ!
LEVER PÅ OKTOBER.

DET BLIR VAFLER & KAFFI.
TAK MED HASSE PENGER OG

KOM!